

fælde navnlig er det, som de omtalte Bevægelser tilsigte at raade Bod paa. Men, sagde han, hvad her er Tale om, er jo derimod Forholdet med Hensyn til den Formue, som Hustruen har eller erhverver, og hvorover Manden ikke har Disposition, og for saa vidt angaa hine Bevægelser altsaa slet ikke det her foreliggende Tilfælde. Jeg kan ikke være enig med den ærede Ordfører heri. Det er ganske vist, at disse Tilfælde ere forskellige; men det forekommer i det Mindste mig, at det, der ligger paa Bunden af disse Bevægelser, er i det Hele den Opfattelse, at det er nødvendigt og humanit, Noget, der ligesom stybes Kvinden og Hustruen, at man søger at fikske hende imod det Misbrug af Magt, som hun kan være undergivet fra Mandens Side ved den nu gjældende Ordning af Forholdene, og netop den Tanke fører til at ønske en Forandring i Lovgivningen i den Retning, som man navnlig har haat for de andre Steder, særlig i Sverige og Norge, netop denne samme Tanke er det, som fører til at indsette sig de Forslag til Forandring i den gjældende danske Lovgivning, der ere fremkomne fra Udvalgets Side. Jeg gjentager, at det forekommer mig, at netop den Omstændighed, at Forholdet, hvad det Økonomiske angaar, i dansk Ret er ordnet saaledes, at der er Formueskæleskab — som Regel naturligvis — og at det er Manden, som har fuld og ubestemt Disposition over den fælles Formue, ogsaa over den, Hustruen har indbragt, gjør det saa meget mere til en bydende Pligt, i det Mindste at fikske Hustruen, naar hun, trængt til det Yderste, har søgt Hjælp for sig selv, for sin Børnsømskab og sine Bestræbelser ved at forlade det fælles Hjem, ved i mange Tilfælde at opgive, hvad der har været fælles, og hvad der har været indbragt af hende i Fællesskabet, naar hun saaledes er bragt til at sige sig løs fra det tidligere Fælleshjem og efter mange og svære Kampe er naaet til for saa vidt at finde Fred, og hun da søger at skaffe sig selv det Nødvendige, — jeg siger, at jeg da finder det at være Pligt at fikske hende i alt Fald Nødsfald og den uforstyrrede Brug af, hvad hun derefter kan erhverve. Det forekommer mig at være en Pligt, netop fordi Formueskæleskabet er vor Regel, og netop fordi Manden, og ikke hun, har Dispositionsret over den fælles Formue, og det forekommer mig at ville være i højeste Grad uforsvarligt, om Manden kunde komme til dels selv og dels indirekte gennem Fattigvæsenet at gjøre Indgreb i, hvad hun derefter erhverver. Jeg indrømmer, at der naturligvis kan være Tilfælde, hvor Sagen stiller sig anderledes. Efter hvad jeg hender til disse Forhold, og jeg hender ikke lidet dertil, thi der er ingen Slags Sager, der ere saa almindelige i Justitsministeriet som Separations- og Skilsmisssager, det er utvilsomt, hvilken Mængde der mellem Aar og Dag indkommer af den Slags Sager — stiller Sagen sig, naar man tager den praktisk, saaledes, at den, der

er Anledning til at værne om, er Hustruen og ikke Manden. Jeg beneger ikke, at der kan være Tilfælde, hvor Sagen stiller sig anderledes; men, skal man give Lovbestemmelser, maa man, som det blev udtalt af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Nising), indrette dem efter de Fordringer, som Forholdene i Almindelighed tilsigte. Forsaavidt som der gives saadanne ekstraordinære Tilfælde, at det er Hustruen, der har ødelagt Mandens Formue, eller at Hustruen har en særlig Formue og maaske endog er meget velhavende, saa vil jeg kun drage til Minde, at Lovudkastet ingenlunde har været blindt herfor, idet det netop derfor har udtalt, at i saa Fald kan der paalægges Hustruen at yde Bidrag til Mandens Underføttelse; men det forekommer mig naturligt, at man ikke i Almindelighed paalægges Hustruen en Forpligtelse til at understøtte Manden, men at det maa afhænge af en Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde af, om Forholdet er saadant, at det med Billighed kan paalægges hende at forsørge Manden. Om hvad der er grundet i Ægtekabets Væsen og Natur, skal jeg i Øvrigt ikke udtale mig. Jeg vedkender mig den Anstuelse, som jeg hævdede igaar, at det forekommer mig at være naturligt, at det er Manden, der paatager sig at værne Hustruen mod Livets ydre Tryk, medens hun finder sin Plads i Husets Indre, og at det ikke er naturligt at sige, at en Kvinde ved at gifte sig med en Mand paatager sig at sørge for, at han ikke skal lide Nød i Verden. Naar man nu vil spørge om, hvorledes der skal stemmes i dette Dieblit, naar man skrider til Afstemning, gaar jeg ud fra, som det er udtalt fra forskellige Sider, navnlig ogsaa fra den ærede Formands Side, at, hvorledes end Afstemningen falder ud, er der det siltende Forbehold at undergive Sagen en nyere Prøvelse. Imidlertid skal jeg ikke negte, at jeg vil sætte særdeles Pris paa, om man nu vil stemme imod Udvalgets Forslag til § 2, fordi der deri udtales en efter min Mening væsentlig indgribende Forandring i Forholdet mellem Ægtefæller med Hensyn til deres gjensidige Forsørgelsespligt. Jeg for mit Bedkommende skal, naar man vil føie mig paa dette Punkt, med megen Resignation finde mig i, at man forøvrigt stemmer for Udvalgets Forslag. Jeg vil betragte det som en Anerkendelse af, at man mener, at der har været Anledning for Udvalget til at underkaste disse Bestemmelser en nærmere Drøftelse, og at der er flere Punkter i disse Forhold, som i alt Fald fortjene en nyere Overveelse. Det vil ganske vist, tror jeg, være nødvendigt, naar man ikke følger Udvalget ved § 2, at gjøre en eller anden Forandring i de følgende af Udvalget foreslaaede Paragrafer, og ligesom jeg tror, at man maa gjøre det med Hensyn til Realiteten, tror jeg, at man vil erkende, at der ogsaa, hvad det Formelle angaar, kan være Grund til at gjøre en eller